

Ježíš řekl: „Kdo není proti nám, je pro nás.“

Ježíš řekl: „Kdo není proti nám, je pro nás“ (Mk 9,40). „Zahrnuje ty, kdo upřímně přispívají k práci pro Boží království, ať už se setkali s Kristem, nebo ne. Toto by mohl být styčný bod, v němž se potkáme s ateisty. Je to také dost dobrý důvod pro partnerství mezi ČCE a Sjednocenou reformovanou církví. Když nejsme proti sobě, pak se navzájem podporujeme“.

Tato slova kázal u nás tuto neděli vzácný host, bratr farář Andrew Prasad, senior severnětemžského synodu Spojené reformované církve v Anglii. Byl hostem na oslavách 100. výročí založení ČCE a jako ostatní zahraniční hosté přijal pozvání na jednu z našich kazatelen. Dále v kázání komentuje Ježíšův rozhovor s učedníky, kteří byli pohoršeni, že se jim do zvěstovatelského díla plete jakýsi exorcista. „Učedníci sami sebe pokládali za výjimečné a privilegované. Protestovali, protože on nebyl jedním z nich. Ale Ježíš řekl: ‚On dělá dobrou práci v mém jménu, proto je s námi.‘ Británie je hluboce rozdělena svým vlastním referendem o Brexitu. Je tam strach, vyloučení, nevstřícné postoje vůči těm, kteří do Spojeného království přišli pracovat v nejrůznějších profesích (ve školství, zemědělství, zdravotnictví). V Británii představují významnou pracovní sílu. Zde nejde jen o obchod, volný pohyb osob, či azylovou politiku. Jde o to být vstřícný a přijmout ty, kdo trpí válkou, extremismem a bídou. Když se evropské společenství rozpadá, církev napříč Evropou musí držet pospolu“.

Naše církve připomenutím své stoleté historie sděluje, že byla schopná se po 1. světové válce odhodlat ke spojení. Předběhla tím dobu. Musela opustit některé důrazy, na kterých jednotlivým konfesím velmi záleželo ve jménu „sjednocení“. Mnohé další církve v Evropě i ve světě nás později následovaly.

Jedním z efektů takového sjednocování je větší otevřenost. Uznávám, že nejen já, ale také ti v sousedství mají co říci, přinést, objevit. Ježíš byl v tomto radikálně

Obsah čísla:

1-Ježíš řekl: „Kdo není proti nám, je pro nás.“ | 2-Výtah z jednání staršovstva
3-Magdaléna | 5-Gratulace | 5-K volbám do staršovstva a hlasovacímu právu
6-Daniel Henych, 3. a 4. díl | 12-Kalendář na říjen 2018

příkladný, když nepřítakal svým pohoršeným učedníkům, ale naopak se zastal toho, který úplně nezapadal do té správné „škatulky“.

Pavel Ruml

Výťah z jednání staršovstva – čtvrtek 6. 9. 2018 v 19:00

- Br. farář potvrdil rozhodnutí pokračovat v práci v Dejvicích.
Váží si všeobecné podpory (hlasy pro rezignaci byly jen ojedinělé)
- Finanční záležitosti: T. Černohorský
 - sbírka na EA 2.9. - 4 350,- Kč, Kongo – odesláno 2 800,- USD
 - seniorátní revize hospodaření – termín 25. 9. 2018, povede s. A. Thurzová.
- Příprava letošní volby části presbyterů 4. 11.
 - předpoklady hlasovacího práva, zavedená praxe zformulována do směrnice, J. Mašek je připomene v Souterrainu
 - oficiální kandidátka bude uzavřena 30. 9. 2018. Ti, kteří svoji kandidaturu schválí, dodají sborové sestře fotografii a info o sobě (proč chtějí kandidovat)
- Výběr nových konfirmandů a ustavení nové mládeže
 - br. farář odeslal výzvu rodičům dětí nar. 2005 + 2006, zatím přihlášeny čtyři děti, s další konfirmací se počítá v r. 2020. Letos konfirmovaným bude nabídnuto pokračování společně s novými konfirmandy
- Info k oslavám výročí ČCE v Pardubicích a Obecním domě (pozvání farář, kurátor a P. Prosek jako bývalý člen SR)
- Křesťanská služba: domluvit další schůzku KS na 14. 10. 2018, bude přítomna M. Trgalová.
- Diakonie Stodůlky: podává žádost o grant grantovou komisí ČCE – nutné vyjádření sboru po dodání podkladů
- „Ticho před bohoslužbami“: po kázání bude krátká pauza (cca 30 s), aby myšlenky z kázání mohly „doznít“.
- Hospodářské záležitosti: instalováno silnější odsávání na WC, které nebude spojeno s rozsvěčováním a zhasínáním - J. Petříček
 - zakoupen nábytek do kanceláře, M. Jílková předložila návrh na rekonstrukci kuchyně
- Z došlé a odeslané pošty, další úkoly, různé:

- dopis M. Světlíka – rozeslat všem presbyterům
- F. Härtel převzal organizaci varhaníků na bohoslužby, za dlouholetou práci děkujeme P. Proskovi a T. Černoorskému
- E. Henychová Nsango Malamu – zkoušky u nás – pondělí 18:30 hod. v NŠ
- nedělní škola - setkání učitelů NŠ v Brně 3. 11. 2018
- prodej skříně z kanceláře – fotografii a nabídku členům sboru umístit na nástěnk
- GDPR - přijata patřičná směrnice a formulář, s rozesláním a rozdáváním formulářů začneme tuto neděli, J. Mašek k tomu po ohláškách podá informaci
- s. Božková – podzimní bazar “plodů” - 28. 10. 2018
- J. Mašek pověřen spoluprací s redakcí Souterrainu - možnost reagovat na příspěvky v jednom čísle časopisu, aby nevznikala měsíční časová prodleva v případě nutné odezvy
- Aktivity br. faráře
 - 2x svatby, připravuje rozhovor o této službě s novým staršovstvem
 - vaření na prázdninovém táboře

Magdaléna

Milé sestry, milí bratři, představit se formou článku asi nikdy nebude patřit mezi mé oblíbené činnosti. Nicméně napadlo mě, že bych to alespoň mohla pojmout trochu netradičně. Ano, napíšu to formou určité zповědi o povaze jednoho mého kontroverzního koníčku.

Můj životopis jste slyšeli a možná i viděli na papíře při „námluvách“ ve sboru. Kapitola o tom, že jsem mimo jiné „motorkářka“ v ní rozvinuta nebyla. Od patnácti let, kdy jsem se stala zároveň „občankou“ i „řidičkou“, si to na různých strojích brázdím městem i krajinou. Poslední dobou mám dojem, že v sedle motorky prožívám nejednou věci podobně, jako ve farářské profesi. Lidé, kteří mě – ženu – vidí na mém postarším chopperu, na mě reagují obvykle stejně překvapeně jako mnozí mimocírkevní lidé, když zjistí, že jsem farářka. Obojí je přeci hlavně mužská záležitost, ne? Jezdit na motorce, to je plánovaná sebevražda, říká leckterý kamarád. Podobnými slovy se ovšem mnozí přátelé pozastaví nad mou farářskou profesí v naší agnostické zemi, kde slovo církev vzbuzuje v mnohých samo o sobě mrazení v zádech. Bezpečná jízda na motocyklu vyžaduje obezřetnost, zdravý rozum, nadšení, jistou odolnost, předvídatost a ohleduplnost, a také schopnost vcitění do uvažování druhých lidí

na silnici. Nevím, jestli mám všechny tyto ctnosti v potřebné míře, nicméně když vidím ten výčet, právě takové „vybavení“ potřebuji i při svém farářování. Když nyní začínám na novém sboru, cítím se, jako bych zajížděla se svým strojem do nové země. Říkám si, že musím nejprve porozumět místním zvláštěm v pravidlech provozu a zjistit si stav všech hlavních i vedlejších tras (činností a skupin). Doufám, že pochopím, kde je nutné se prostě vyhnout „díram“ a kde je možné je společnými silami opravit. Chci se vás vyptat, kde by bylo dobré zvýšit a kde snížit rychlost, koho mohu zajet navštívit, s kým občas probrat, co a jak na svém stroji poopravit.

Na motorce se člověk občas pořádně zapotí, někdy naopak vymrzne. Asi tak jako farář na výletech s dětmi, ve složitých vztahových a pastoračních situacích a já třeba i nad kázáními ve sboru s tolika kolegy faráři, z nichž někteří jsou mými bývalými učiteli. Pastorační se nebojím, mám určitou vnitřní výbavu, jako tu helmu na hlavě, abych unesla a udržela mnohé a abyste se nemuseli bát mi cokoli sdělit. Slibuji, že se nezhroutnu a nebudu vás soudit. Ráda bych prostě byla s vámi autenticky v tom, co žijete, abychom si dovedli najít důvěru nechat druhého pocítit vlastní vnitřní krajinu a ne jen zahlédnout ji jako míhání za okénkem auta. Na motocyklu jsem zvyklá okolí vnímat intenzivně, s jeho proměnlivou teplotou, se všemi vůněmi i zápachy, deštěm i sluncem. Těším se, že v dejvickém sboru budu také zažívat tep života se všim všudy. Doufám, že ve chvílích sebereflexe nad texty bible, při modlitbě a sdílení nezůstaneme všichni ukrytí za černým sklem soukromých limuzín, ale že budeme skutečně přítomní a vystavení společnému setkání s jeho vůní a výzvou.

Jako závěr snad stojí za to říci, že když mi dojde palivo, musím samozřejmě dočerpat. Benzínkou je ve farářské profesi pro mě práce s dětmi a pastorační návštěvy u lidí všeho věku. Materiálně pak dobrá káva či čaj. Ta doufám nebude chybět ani v neděli 25. listopadu, kdy mě v 15.00

eká instalace v tomto vašem a nyní našem sboru. Shodou okolností přesně ve stejné datum jsem kdysi na instalaci mé kamarádky osnovala s pár kolegy myšlenku Evangmotoklubu. Toto uskupení křesťanů, kteří spolu vyjíždějí na moto-toulky a sdílejí se ve víře, se od těch dob ekumenicky rozrostlo a žije si vlastním životem. Když teď budu mít přesně o 13 let později instalaci v dejvickém sboru, budu mít na mysli, že spolu: vy, já, moje rodina, také vyrazíme na putování. Vůbec nevádí, pokud bude jen pomyslné. Důležité je, zda se nám podaří být vzájemně otevření a hledat a nalézat společnou cestu víry.

Magdaléna Trgalová

Gratulace

V polovině září měl kulaté narozeniny bratr Tomáš Černošský, náš dlouholetý presbyter, který má na starosti sborové finance. Výročí tak trochu ustoupilo do pozadí tím, že jsme věnovali hlavní pozornost myšlenkám na Tomášovu operaci, jeho přípravu na ni a teď už na snad úspěšnou rekonvalescenci. Dnes už je zcela namísto toto jubileum připomenout. Jsme Tomášovi vděční za jeho obětavou a trpělivou práci, všichni dobře víme, že práce s penězi není jednoduchá. Ceníme si chvíli, kdy se postavil proti představám většiny staršovstva a přesvědčil nás o tom, jak určitý problém řešit správně. Přejeme mu upřímně pevné zdraví, Boží požehnání do dalších let a Tomášovi i sobě mnoho dalších přátelských setkání ve společenství našeho sboru.

Jan Mašek

K volbám do staršovstva a hlasovacímu právu

Na začátek listopadu (4. 11.) plánujeme volební sborové shromáždění, na kterém budeme volit polovinu staršovstva. Zatím se přidržujeme praxe, kdy presbyteri jsou podle církevních řádů voleni na 6 let, ale staršovstvo jako celek se obměňuje vždy po třech letech, kdy je za normálních okolností volena jeho jedna polovina a všichni náhradníci, tedy 12 osob. Třebaže jsou i hlasy pro to, abychom staršovstvo volili vždy celé jednou za 6 let, zavedený způsob přispívá ke kontinuitě v rozhodování staršovstva.

V souvislosti s tím, a také s nově implementovanou směrnicí GDPR, se staršovstvo na své zářiové schůzi zabývalo podmínkami pro přiznání hlasovacího práva, kdysi přijaté podmínky potvrdilo a upřesnilo. Připomeňme si: hlasovací právo na sborovém shromáždění (SS) mají ti členové sboru, kteří jsou zapsáni na seznamu hlasovných údů. Ten před každým SS prochází kontrolou staršovstva, následně je vystaven ke kontrole všech členů sboru a týden před konáním SS uzavřen – není tedy možné se na něj připsat až v průběhu vlastního shromáždění.

Hlasovací právo automaticky získávají všichni členové sboru dovršením věku 18 let. Je omezeno podmínkami aktivní účasti na životě sboru. Ty jsou dvě, ve stručnosti tyto. Předpokládá se alespoň občasná („dvakrát ročně“ – ale nikdo to samozřejmě nepočítá) účast na nedělních bohoslužbách, nebo alespoň pravidelná účast na některém sborovém setkávání ve všední den.

Druhou podmínkou je prokazatelná spoluúčast na finančních potřebách sboru. Tu rozeberu podrobněji. Kdysi šlo výhradně o salár, dnes máme na mysli všechny druhy plateb, které jsou určeny na potřeby sboru, ať už jim říkáme salár, dar sboru, příspěvek na Personální fond nebo do sbírky na vánoční dárky atd.

A rovněž nákup kupónů do sbírek. Do saláru tedy nebudeme počítat celocírkevní sbírky nebo příspěvky na různé charitativní akce, byť prostřednictvím sboru. I když se to může zdát nespravedlivé, nelze přihlížet k tomu, že mnozí z nás přispívají sboru anonymně, prostřednictvím chrámových sbírek, třeba více než formou saláru.

Samozřejmě každému se může stát, že během roku na saláru nezaplatí nic. To je ošetřeno tím, že při sestavování seznamu hlasovných údu přihlížíme k placení ve dvou předchozích letech. Druhou výhodou je to, že církevní řády umožňují uhradit salár za oba manžele společně, což se počítá, jako by zaplatili oba dva. To se ale nevztahuje na výdělečně činné děti, třebaže žijí s rodiči ve společné domácnosti – měly by již platit salár samostatně.

V předchozích odstavcích jsem opakovaně použil slova „salár“. Před časem byla snaha jej nahradit termínem „dar církvi“. Bylo to motivováno tím, že finanční úřady slovu salár nerozuměly. Nyní, když nemáme zapotřebí předkládat jednotlivé stvrzenky, ale dostáváme souhrnné celoroční potvrzení o daru církvi, se přimlouvám za návrat k používání starého dobrého slova „salár“.

Jan Mašek

DANIEL HENYCH (1931 – 2018) (pokračování)

III. Na studiích

Po válce se Daniel stal nadšeným skautem. Při jedné hře mu jakýsi chlapec z legrace nečekaně podrazil nohy, takže Dáňa upadl na záda. Když bolest po týdny neustupovala, naopak se přidaly horečky, zjistili lékaři vodu na pohrudnici. Daniel strávil pak v nemocnici měsíc. Krátce po válce byly poměry ve zdravotnických zařízeních velmi nuzné, postelí byl katastrofální nedostatek. A tak se stalo, že Daniel musel sdílet lůžko s pětiletým Venouškem, který měl TBC. Tuberkulózou se bohužel Dáňa od chlapečka nakazil a celou kvintu strávil buď v nemocnicích nebo v domácím ošetřování a – nechtěl-li ztratit rok – musel složit rozdílové zkoušky ze všech předmětů.

„Asi někdy na začátku septimy“, píše Daniel Henych ve svých pamětech, „jsem se rozhodl, že budu studovat medicínu. Hodně zapůsobilo asi to, že jsem při svém dlouhém léčení v nemocnici a při svých návštěvách u maminky na hradecké klinice poznal blíže nemocniční prostředí a že jsem se do tvé doby setkával s dobrými lékaři. Nepochyboval jsem, že se mi přání splní. Až do roku 1949 směl každý studovat vysokou školu, na kterou se přihlásil. Spíše ojediněle začalo docházet k tomu, že byl občas někdo „z kádrových důvodů“ (kvůli svému třídnímu původu apod.) z vysoké školy vyloučen.

V roce 1950, kdy jsem maturoval, se však všechno podstatně změnilo. Na vysoké

školy začali být uchazeči přijímáni podle přijímacích pohovorů, které se však mnohdy změnilly v jakousi politickou prověrku. V přihláškách na vysokou školu museli studenti uvádět tři možnosti. U mě to byla na prvním místě celkem jasně medicína a na třetím místě přírodovědecká fakulta. Pokud pak jde o druhé místo, poprvé a jedinkrát se v této záležitosti ozval tatínek: „A nechtěl by ses přihlásit na teologii?“ A tak jsem to učinil – nikoli jen kvůli tatínkovi, ale asi i proto, že jsem si byl příliš jistý, že se dostanu tam, kam jsem si to sám naplánoval. Kromě toho mi otcova farářská služba připadala užitečná, takže proč bych si teologii na přihlášku neuvedl?

Pokud jde o mne, přijímací rozhovor na hradecké lékařské fakultě (vždy s jedním studentem) trval přes hodinu, seděl tam zástupce KSČ a ČSM a otázky se týkaly všeho jiného, než jsem předpokládal: hlavně politických poměrů u nás i ve světě. – Asi za tři dny mi pak přišlo vyrozumění, že jsem nebyl přijat.

Tatínek tehdy navrhl: „A neměli bychom podat odvolání?“ To jsem však odmítl – snad právě proto, že se mne na to zeptal tatínek, který sám před lety obětoval roky úspěšného studia na přírodovědecké fakultě, aby se mohl stát farářem. Musím říci, že jsem věřil, že mě vede životem Boží vůle a že by bylo nesprávné se proti ní stavět. Zvlášť silně se mi ozývalo v duchu Ježíšovo slovo: „Žádný, kdož vztáhne ruku svou k pluhu, ohlížel by se nazpět, není způsobilý k království Božímu“ (Lukáš 9, 62). Myslím, že jsem později už asi neměl takovou neproblematickou důvěru v Boží vedení jako tehdy.

A tak jsem ještě tentýž měsíc dělal další přijímací zkoušky, tentokrát na teologickou fakultu. Ještě rok předtím to byla Husova fakulta (pro naši ČCE a pro CČSH), ale právě r. 1950 se od ní osamostatnila nová Komenského fakulta, která přijímala uchazeče z ČCE a poprvé i z tzv. „malých církví“. Uchazečů o studium bylo velmi mnoho. Poněvadž šlo o zcela novou školu, byl stát shovívavější a povolil přijmout větší počet zájemců. Přesto ale zájem byl tak veliký, že přijatých mohla být necelá polovina.

Komenského fakulta sídlila nejprve v Konviktské ulici, ale pak si tuto ulici se sousední Bartolomějskou zabrala policie (veřejná i tajná) a fakulta se musela stísnit v zadním traktu synodní rady v Jungmannově ulici. V čele nové fakulty stanul prof. ThDr. J. L. Hromádka, který jako skvělý dogmatik upoutával už generaci mého otce. Další vynikající odborník byl drobný prof. F. M. Bartoš, který přednášel české církevní dějiny. Ač byl osobně velmi milý, ostře se utkával se známým katolickým historikem Pekařem. Velikou pílí vynikal profesor světových církevních dějin R. Říčan, stejně jako profesor Starého zákona Bič. Cejch výjimečnosti měli novozákoník Souček a docent křesťanského dogmatu Molnár. Praktickou teologii přednášel bývalý hořický farář Jeschke a po něm docent Smo-

lík, který měl společného dědečka s mou nevlastní maminkou. Pozdější profesor religionistiky (čili náboženské fenomenologie) Heller teprve začínal jakožto lektor hebrejštiny. Fakultní „benjamínek“ Lochman byl úplně na počátku své nevídané „kariéry“, kterou po letech zakončil jako rektor univerzity v Bazileji.

Lochman byl v té době také spirituálem ve studentské domovině v ulici V Jirchářích, což byla kolej pro přespolní bohoslovce, později i pro několik teoložek. Život v tomto semináři měl dost přísný režim, ale silně nás ovlivnil. V Jirchářích jsme existovali jako studentský sbor. Vedle ranních a večerních pobožností jsme se zúčastňovali po snídani čtení Písma v původních jazycích a jednou týdně biblických hodin, které vedl právě spirituál Lochman. Tento jiskrný mladý muž hrál nejenom ve fakultním fotbalovém mužstvu, ale také pilně chodil po jednotlivých ložnicích a vedl s námi velice osobní rozhovory. (Tak to bývalo i v dobách Husových, kdy učitelé vysokých škol bydleli se studenty.) Když slavil Lochman třicetiny, přestrojili jsme se za nejrůznější karnevalové postavy a maškary a v průvodu jsme mu šli v noci blahopřát.

Živé vzpomínky mám na fakultní brigády. V prvním ročníku jsme stěhovali do fakultní knihovny bedny s literaturou ze židovského muzea, jehož činnost byla za komunistů silně okleštěna. Někdy ve druhém ročníku jsme během školního roku strávili řadu sobot na františkánské zahradě u chrámu Panny Marie Sněžné. Krumpáči a lopatami jsme planýrovali zarostlou plochu a odváželi na kolečkách suť. Dnes je tam nádherný park. V létě jsem strávil dvoje prázdniny na lesních brigádách v Jeseníkách. Opravdu namáhavá brigáda byla při budování socialistické Poruby. Dělal jsem závozníka v nákladním autě. Večer jsme vždy všichni sotva pletli nohama. Bydlel jsem pohromadě mj. s Janem Třiskou ze střešovického sboru – později slavným hercem, tehdy gymnazistou - který se k nám připojil. Vyprávěl, jak má na Nerudově gymnáziu s fyzikářem domluveno, že ho bude zkoušet jen při opakování na konci školního roku, poněvadž už tehdy byl rozhodnut, že bude studovat herectví.

Dnes se tomu nechce ani věřit, ale fakulta nás „naprodukovala“ moc a pro všechny absolventy nebylo místo. Bylo to ovšem způsobeno i tím, že komunisté nedovolili některá místa znovu obsadit – tak to bylo třeba i v případě Hořic po odchodu mého otce do důchodu. Pro mne se však místečko přece jen našlo. Musím se ale vrátit o řadu let zpět:

Když nám zemřela první maminka a jeli jsme na její kremaci do Pardubic, museli jsme čekat dost dlouho na hradeckém nádraží na spoj. A tu ke mně přistoupil urostlý elegantní pán, vzal mě za ruku, procházel se se mnou po nádražní hale a vlídně se mnou rozmlouval. Byl to PhDr. Jan Amos Pellar. A právě tento královéhradecký farář, když jsem dokončil fakultu, využil pozapomenutou

skutečnost, že v Hradci bývali kdysi dva duchovní, a prosadil, abych tam mohl nastoupit jako vikář. A tak jsem se na začátku prosince 1954 nastěhoval do místnosti hradeckého Husova domu (bývalého Lutherova ústavu pro evangelické studenty) na Kavčím plácku.“

IV. Vikářem v Hradci. Sňatek s Liduškou

V prosinci 1954, po absolutoriu Komenského bohoslovecké fakulty, nastoupil Daniel Henych na své první místo: stal se vikářem Českobratrského evangelického sboru v Hradci Králové.

„V Hradci mne zastihlo období silné protináboženské a proticírkevní agitace. Nedlouho před mým nástupem sami učitelé rozmlátili Komenského sochu před školou na Pospíšilově třídě. Ironie byla, že brzy nato u nás hostovali sovětští pedagogičtí experti a pozastavovali se nad tím, že se u nás nevydávají spisy světového pedagoga Komenského.

Můj představený, dr. Pellar, se prý kdysi zařekl, že nikdy nebude svým spolupracovníkům šlapat na paty, jak to jako začátečník zažil od svého nadřízeného. A tak záleželo především na mně samém, jak budu ve své práci svědomitý. Zúčastňoval jsem se ve sboru všeho, co se konalo, snad jen s výjimkou porad kruhu sester, kam muži zvaní nebyli. Nepsanou podmínkou bylo, že převezmu po kurátorovi, bratru řídícím Medkovi, dosti velký pěvecký kroužek (asi 30 zpěváků), ale měl jsem kuráž mládí. Pročetl jsem si pouze příručku „Cesta sbormistrova“ a pak jsem se pustil do dirigování.

Za oněch dob se od vikáře čekalo, že se bude oblékat přiměřeně svému povolání. Když jsem si za ušetřené peníze (měl jsem 600 Kčs měsíčně) koupil manžestrové kalhoty a přišel v nich na biblickou hodinu, jeden presbyter mi řekl, že tak se chodí do fabriky. A když jsem si pořídil světle modrý přšiplášť, byl jsem zkritizován, že tak chodí instalatéri. Tmavé šaty a bílá košile byly v neděli podmínkou.

Nedělní škola byla v Hradci obrovská. Na výlety NŠ se dokonce pronajímal zvláštní vlak – motorák. Poslední rok, co jsem byl v Hradci, jsem učil najednou 50 konfirmandů, byly to galeje. Až po konfirmaci dr. Pellar usoudil, že se měli konfirmandi při přípravě rozdělit.

Hradecká léta byla užitečná tím, že jsem si nenavykl kázání čist. Dr. Pellar byl charismatický kazatel, a i když se předem důkladně připravoval, na kazatelně působil velmi spontánně. A tak, když jsem nechtěl vedle něj vypadat uboze, kázání jsem dělal s předstihem a pak je „šprtal“. Poměrně často jsem konal pohřby, a to zvláště na venkově, kde se chodilo i v zimě několik kilometrů v průvodu na hřbitov. Také jsem míval křty. V sobotu po vyučování náboženství v Hradci - Kuk-

lenách jsem jezdíval na zbytek dne domů do Hořic. Když jsem se jednou v neděli ráno vrátil do Hradce, dozvěděl jsem se, že dr. Pellar onemocněl a že mám mít při bohoslužbách šest křtů! Po letech zjišťuji, že jsem tehdy měl asi mnohem lepší nervy než dnes.

S hradeckým pěveckým kroužkem jsem strávil jednu krásnou dovolenou na Slovensku pod Kriváněm. Bydleli jsme v dřevorubecké chatě a celá ta spousta lidí spala kolem stěn v jediné místnosti. Byl tam s námi i docent Jan Milíč Lochman s manželkou a svobodným bratrem JUDr. Lochmanem. Dostal jsem tehdy na starost psaní prázdninové kroniky a celý dlouhý zápis jsem napsal ve verších. Vyjímám:

Pan doktor Lochman, Bohula zvaný, ten tu již víckrát pobýval s námi.

Palčivým problémem zůstává pro ženy, zdali se pan doktor brzy už ožení.

On však všem otázkám uhýbá hbitě, jak ouško u jehly konečku nitě.

Ještě za svého hradeckého působení jsem si složil farářskou zkoušku u synodní rady, které se tehdy řada kolegů bála, a proto zůstala raději věčnými vikáři. Když jsem se dobrovolně – ještě před předepsaným 26. rokem – přihlásil k této zkoušce, sdělili mi ze synodní rady pouze název písemné práce a nic jiného, co se mi pak trochu vymstilo. Téma znělo „Co žádala jednota bratrská od svých kazatelů“. Podařilo se mi shromáždit poměrně dost materiálu, zejména vtipně psané odstavečky z Blahoslavova „Umění díla Páně služebného“, a přidal jsem i humorný obrázek na frontispice (podobně jako jsem ještě na fakultě na titulní stránku své práce ke státnici na téma „Komenského přínos praktické teologii“ nakreslil figurku Komenského, jak nese přes rameno plný pytel). Horší to však bylo s ústní zkouškou. S otázkami z Písma a praktické teologie to bylo dobré, ale pak mi jeden ze zkoušejících začal dávat dotazy: „Co byste dělal, kdybyste byl v předsednictvu synodu?“ - „Co má na pořadu konvent?“ - „Jak probíhá schůze staršovstva?“ Já jsem se však do té doby neúčastnil ani synodu ani konventu, ba ani schůzí staršovstva, které se v Hradci konaly v sobotu večer a jimiž mne dr. Pellar nechtěl zatěžovat, abych si mohl odskočit k rodičům. Divím se, že jsem zkoušku složil. Ale byla to ostuda!“

Za vikářování v Hradci se Daniel Henych oženil s Ludmilou Malou z mateřského hořického sboru. Jaké jsou jeho první vzpomínky na Lidušku?

„U Lídy Malé byl nápadný její dobrý vztah k rodičům (jejím a později i k mým). Stejně tak nápadná byla její obětavost, které jsem si všiml už v době gymnaziálních studií. Lída tvrdí, že když jsem ji měl v té době potkat, přešel jsem raději na druhý chodník, ale o tom nevím. Jisto je, že jsem se s ní stýkal ve sboru v mládeži, kde byla nějakou dobu i předsedkyní.

Na gymnáziu chodila Lída o rok níž než já, ačkoliv věkem patřila ještě o ročník

níž. (Jako jediná dívka ze třídy studovala na technické větví.) Po únoru 1948 byl Lídin otec několik měsíců ve vězení, poněvadž neodevzdal protistátní letáky, které mu kdosi dal. Ve všední dny jsem Lídu pravidelně vídal, jak se žene kolem fary s tříletým bratrem na sedačce, aby ho ještě před začátkem vyučování stačila strčit do školky. Která slečna v jejím věku by to dělala! Byla to zřejmě táž obětavost, která ji dosud motivuje k tomu pomáhat druhým.

K naší známosti však došlo až po tom, co Lída skončila studium architektury a měla za sebou i řadu zkoušek na další fakultě - „konstrukci“. Hned na začátku jsem ji upozornil, že se svým vikářským platem nejsem žádné terno. Ona však na to reagovala jen větou: „Zas jeden doklad nespravedlnosti!“

Svatbu jsme měli 5. dubna 1958 jen v úzkém kruhu a požehnání sňatku vykonal hronovský farář Bohumil Potměšil (Malých v té době bydleli v Teplicích nad Metují). O nejbližší letní dovolené jsme podnikli jakousi svatební cestu na kolech po kraji Jiráska a Němcové: Nové Město nad Metují, Česká Skalice, Babiččino údolí, Opočno.... Přespali jsme v primitivní turistické noclehárně a u Liduščina strýce, bývalého lesníka v Deštném. Bylo to nádherné!

Promoční fotografie ukazuje, jak to Lídě slušelo. Měla také pěknou chůzi a působila vždy svižným dojmem, což připisovala dlouhodobému cvičení v sokole. Však ještě na gymnáziu vyhrála gymnastický Buřilův memoriál. Dobrou tělesnou kondici si udržovala i tím, že do zaměstnání dojížděla na kole nebo docházela pěšky. Zdědila značnou fyzickou sílu, která jí byla velmi prospěšná, například když s oblibou přemísťovala nábytek. (Dovedla jej také sama vyrábět.) Se všim si věděla rady.“

Manželé spolu prožili bezmála šedesát let. Daniel Henych zemřel pět týdnů před tímto výročím....

(Ze vzpomínek „Koho to může zajímat?“ vybrala líh)

„Čechie pomni,
že v zemi ruské leží Tvoji synové,
kteří padli za práva Tvá,
když velelo jim svědomí...“

„Чехия помни,
что в русской земле лежат твои синовья,
павшие за права твои,
как совесть велела им...“

Foto Jiřiny Muzikářové k článku Transsibiřskou magistrálou po stopách čs. legionářů v Souterainu 09/2018

Kalendář na říjen 2018

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	7. 10. s VP 14. 10. 21. 10. 28. 10. 4. 11.	Pavel Ruml, díkčinění za úrodu Magdaléna Trgalová Pavel Ruml Pavel Ruml Pavel Ruml, volba staršovstva
Biblická hodina	od 9. 10. v 17:30 hod.	
Děti	maminky s dětmi: 4. 10. v 9:30 4. 10. od 17:00 do 18:30 (další čtvrtky v měsíci dle dohody)	
Konfirmandi	od 5. 10. v 15:00 každý pátek	
Nedělníci	21. 10. (vždy 3. neděle v měsíci, po bohoslužbách)	
X-cátníci	9. 10. v 19. hodin	
Naši pěvci	středa 18:30	
Křesťan. služba	14. 10. po bohoslužbách	
Hodina pohybu	sledujte ohlášky	
Klub poznávání	11. 10. v 9:30 - Naďa Sleziaková	
Křeslo pro hosta	25. 10. v 19:00 hod. - Petr Kukul	
Staršovstvo	4. 10. v 19:00 hod.	
Zpívání - Stodůlky	každý pátek v 9:15	

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 21. 10. 2018.

Listopadové číslo vyjde 28. 10. 2018

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
Vychází pravidelně poslední neděle předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 739 373 924 (Pavel Ruml)

tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)

<http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú. 2400319773/2010